

легналъ. Въ три часа подиръ полунощъ, 19 Юлий Той станжлъ и веднага тръгналъ, безъ да даде нѣкому да разбере намѣрението Му. Въ 7 часа съвсѣмъ незабѣлѣзано се яви въ лагера, кждѣто и азъ едва току що бѣхъ успѣлъ да дойдж.

Той заповѣда да бижтъ тревога: почна се се извънредна суетня, ротитѣ се строжтъ, ротнитѣ командири нѣма, дружиннитѣ и полковия—сжщо, а Княза, само съ адютанта си, се расхожда по лагера и гледа какъ офицеритѣ единъ по единъ смутени тичатъ къмъ частитѣ си.

Минжж се цѣли $\frac{3}{4}$ отъ часъ, догдѣто се събержтъ офицеритѣ и полка се построи въ резервенъ порядкъ прѣдъ лагера. На плацътъ прѣдъ лагера се събра множество народъ, който бѣ оставилъ работата си, за да види Господаря. Негово Височество поздрави войницитѣ, които съ особенно страхопочитанге и извънредна любовъ, отговорихж съ друженъ юнашки гласъ: „здравье желаемъ, Ваше височество!“

Княза поиска да се произведе дружинно учение съ 3-а дружина (знаменната) и азъ бѣхъ назначенъ да командувамъ въ Височайше присѣствие, вмѣсто неявившия се още дружиненъ командиръ капитанъ Геновъ; едва бѣхъ започнжлъ, яви се и капитанъ Геновъ, който продължи командуванието и азъ си отидохъ на мѣстото. Азъ бѣхъ командиръ на 7-а рота отъ втора дружина.

Като войникъ въ истинска смисълъ на думата, Той имаше право, даже бѣ длъженъ да е недоволенъ отъ насъ за безпечността ни къмъ обязанноститѣ си и дѣйствително, макаръ мжчно, забѣлѣзваше се на приятната Му физиономия малко незадоволствие: но изгледа на войницитѣ, по лицата на които ясно се четеше безмѣрната